مخارج الحروف

അക്ഷരങ്ങൾ പുറപ്പെടുന്ന സ്ഥലം

അക്ഷരങ്ങളുടെ ഉൽഭവസ്ഥാനങ്ങൾ ബലപ്പെട്ട അഭിപ്രായപ്രകാരം പതിനേഴാണ്. വായയിലെ ഒഴിഞ്ഞ സ്ഥലം, തൊണ്ട, നാവ്, രണ്ട് ചുണ്ടുകൾ, തരിമൂക്ക് എന്നീ അഞ്ച് സ്ഥലങ്ങളിലായിട്ടാണിത്.

ഓരോ അക്ഷരങ്ങളുടെയും മഖ്റജ് മനസ്സിലാക്കാനും താൻ ഓതുന്നത് ഓരോ അക്ഷരങ്ങളുടെയും മഖ്റജുകളിൽ നിന്ന് തന്നെയാണോ എന്നുറപ്പു വരുത്തുന്നതിനും താഴെയുള്ള മഖ്റജുകളും അവയുടെ ചിത്രങ്ങളും ഉപയോഗപ്പെടുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു.

മഖ്റജുകൾ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള മറെറാരു എളുപ്പ വഴിയാണ് ഏതക്ഷരത്തിൻെറ മഖ്റജാണോ അറിയേണ്ടത് അതിന് ശദ്ദോടുകൂടെ സുകൂനും മുമ്പ് ഹംസ "അ" യും കൊടുത്ത് ഉച്ചരിച്ചാൽ എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

ഉദാ: ب "ബാഅ്" ൻെറ മഖ്റജ് അറിയാൻ أَبّْ എന്നും, ت "താഉൻെറ" ൻെറ

"താഉൻെറ" മഖ്റജ് അറിയാൻ أَتّْ എന്നും ഉച്ചരിച്ചു നോക്കിയാൽ മതി.

ഓരോ അക്ഷരത്തിൻെറയും മഖ്റജുകൾ കാണുക

ا و ي (مدية)	മദ്ദക്ഷരങ്ങളായ ي و ا എന്നീ മൂന്ന് അക്ഷരങ്ങളുടെ മഖ്റജ്: വായയുടെ ഒഴിഞ്ഞ സ്ഥലമാണ് قَالَ ، يَقُولُ ، قِيلَ

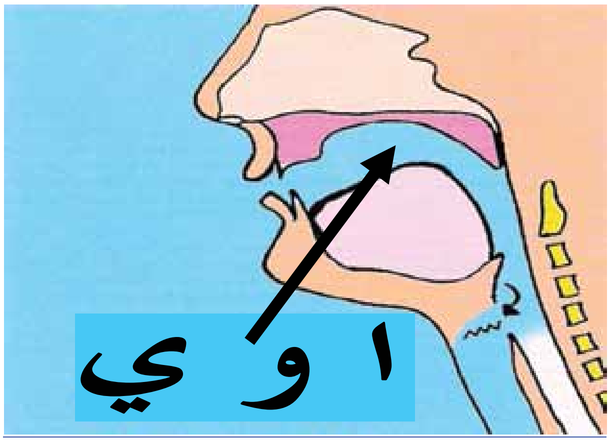

ء هـ	തൊണ്ടയുടെ താഴെ അററം

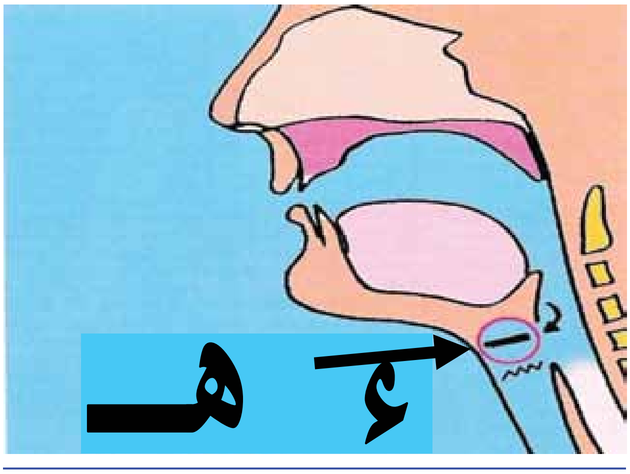

ح ع	തൊണ്ടയുടെ മദ്ധ്യം

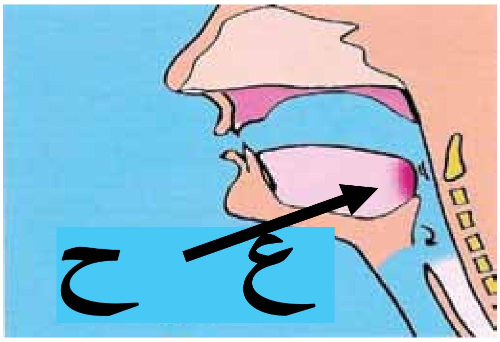

خ غ	തൊണ്ടയുടെ മേലററം

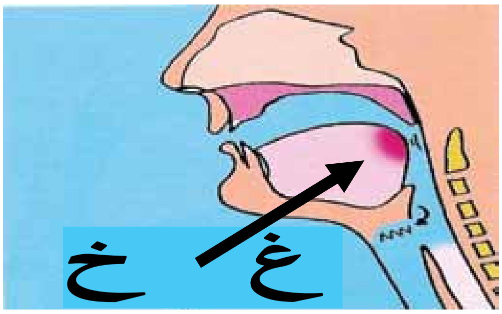

ق	നാവിൻെറ മേലററവും മേലണ്ണാക്കും

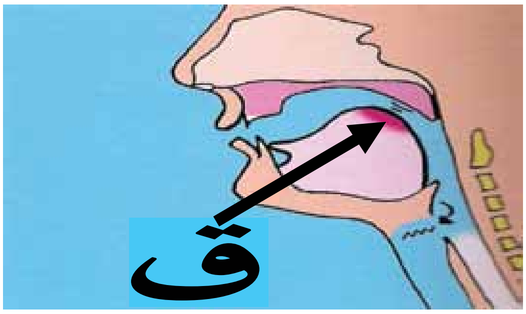

ك	ق ന്നടുത്ത് അൽപം താഴെ

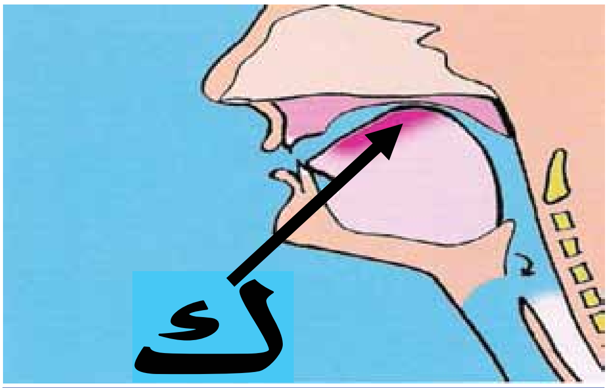

ج ش ي	നാവിൻെറ മദ്ധ്യവും അതോട് നേരിടുന്ന മേലണ്ണാക്കും

ض	നാവിൻെറ അരുനീളത്തിൽ അണപ്പല്ലുകളോട് ചേർന്ന്

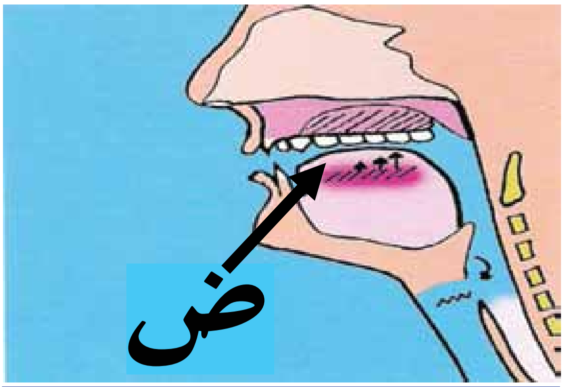

ل	നാവിൻെറ അരുവിൻെറ അററവും മേലെ മുൻപല്ല് മുതൽ ചിരിപ്പല്ല് വരെയുള്ള ഊനും

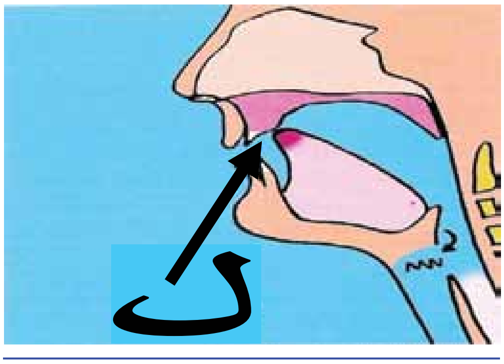

ل നെ തഫ്ഖിമാക്കുമ്പോൾ	മേൽ പറഞ്ഞ മഖ്റജിനോടൊപ്പം നാവ് മേല്പോട്ട് ഉയർത്തുക

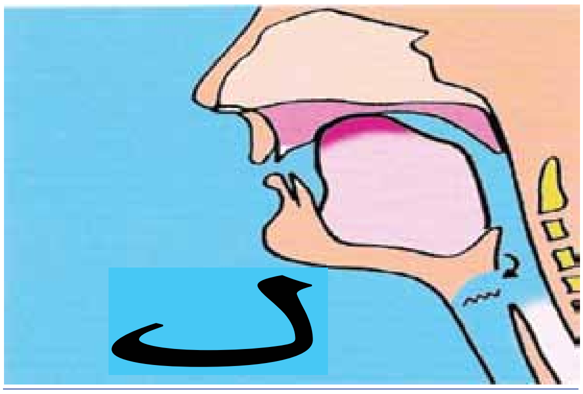

ن	നാവിൻെറ തലയും മേല മുൻപല്ലിൻെറ ഊനും. ലാമിൻെറ അൽപം താഴെ.

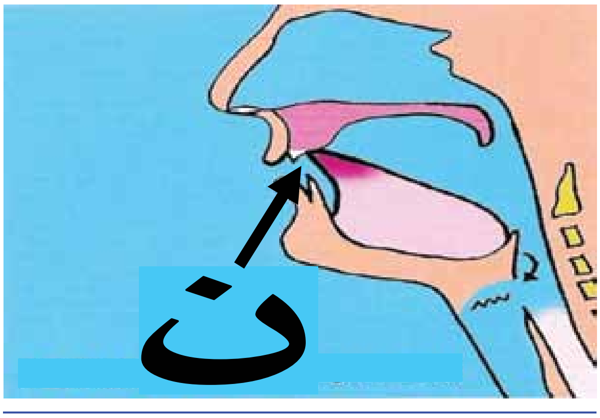

ر	നാവിൻെറ തലയുടെ മുതുവും മേലെ മുൻപല്ലുകളുടെ മുരടും

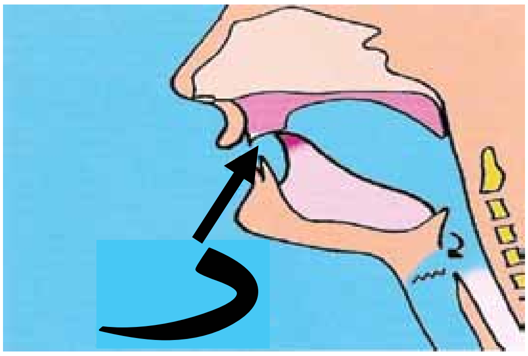

ر ന് തഫ്ഖീമ് നൽകുമ്പോഴുളള മഖ്റജ്	നാവിൻെറ തലയുടെ മുതുവും മേലെ മുൻപല്ലുകളുടെ മുരടും തന്നെ. പക്ഷെ, നാവിൻെറ നടു മേൽപ്പോട്ടുയരും

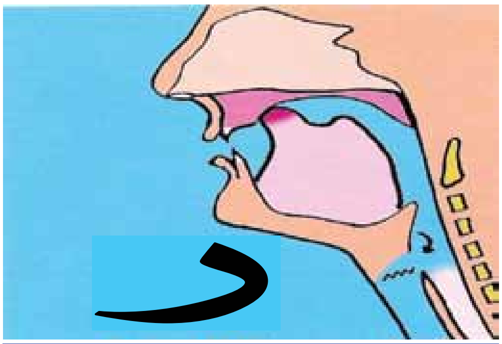

ط د ت	നാവിൻെറ തലയും മേലെ മുൻപല്ലുകളുടെ മുരടും. ط ഉച്ചരിക്കുന്ന സമയത്ത് നാവിൻെറ നടു മേൽപ്പോട്ടുയരുകയും د ലും ت ഉം ഉച്ചരിക്കുന്ന സമയത്ത് നാവ് താഴുകയും ചെയ്യും.

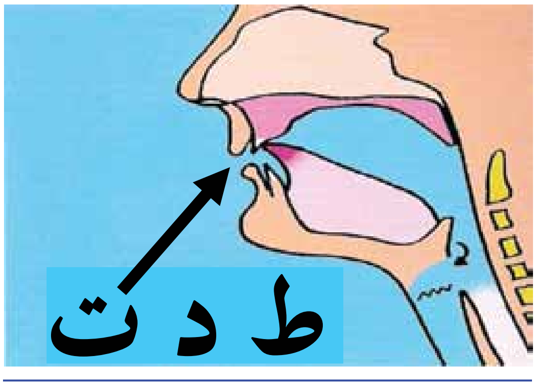

തഫ്ഖീമോടു കൂടെയുള്ള ط ന്റെ മഖ്റജ്	ط ഉച്ചരിക്കുന്ന സമയത്ത് നാവിന്റെ നടുഭാഗം അണ്ണാക്കിലേക്ക് ഉയരും.

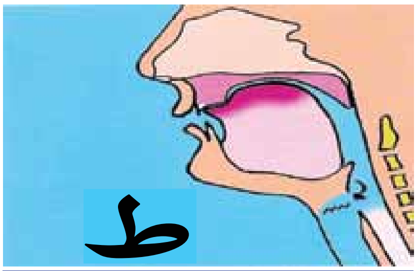

ص ز س	നാവിന്റെ കൂർത്തററവും താഴെ മുൻപല്ലിന്റെ മുകൾഭാഗവും. (അഥവാ, താഴെയും മീതെയുമുള്ള മുൻപല്ലിന്റെ ഇട)

തഫ്ഖീമോടു കൂടെയുള്ള ص ന്റെ മഖ്റജ്	ص ഉച്ചരിക്കുന്ന സമയത്ത് നാവിന്റെ നടു മേൽപ്പോട്ടുയരുകയും ز ഉം س നും ഉച്ചരിക്കുന്ന സമയത്ത് നാവ് താഴുകയും ചെയ്യും.

ظ ذ ث	നാവിന്റെ അഗ്രവും മേലെ മുൻപല്ലുകളുടെ താഴെ അററവും.

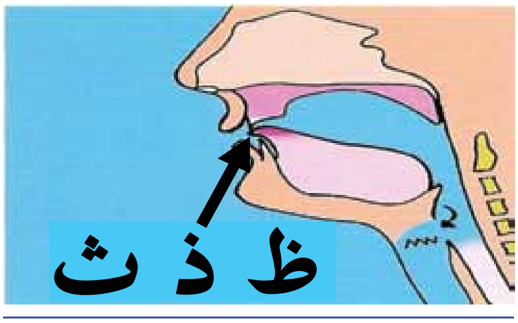

തഫ്ഖീമോടു കൂടെയുള്ള ظ ൻെറ മഖ്റജ്	ظ ഉച്ചരിക്കുന്ന സമയത്ത് നാവിൻെറ നടു മേൽപ്പോട്ടുയരുകയും ذ ാലും ث ാളം ഉച്ചരിക്കുന്ന സമയത്ത് നാവ് താഴുകയും ചെയ്യും. മഖ്റജിൽ വ്യത്യാസമില്ലാതെ.

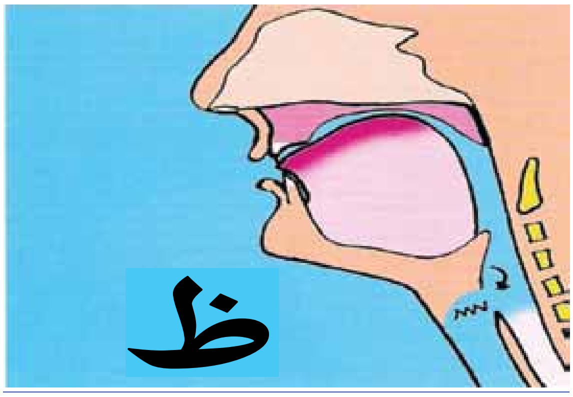

ف	താഴെ ചുണ്ടും മേലെ മുൻപല്ലുകളുടെ തലയും

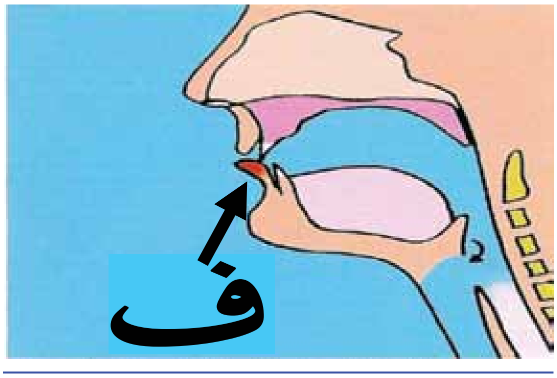

و	രണ്ട് ചുണ്ടുകളുടെ ഇട. ചുണ്ടുകളുടെ നടു പരസ്പരം തട്ടാതെ

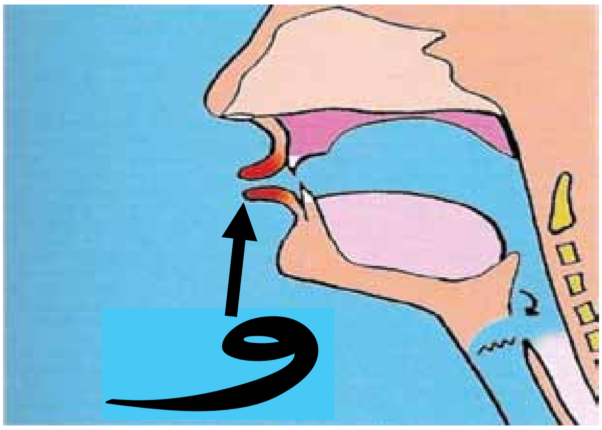

ب م	രണ്ട് ചുണ്ടുകളുടെ ഇട പരസ്പരം തട്ടുന്ന വിധത്തിൽ.

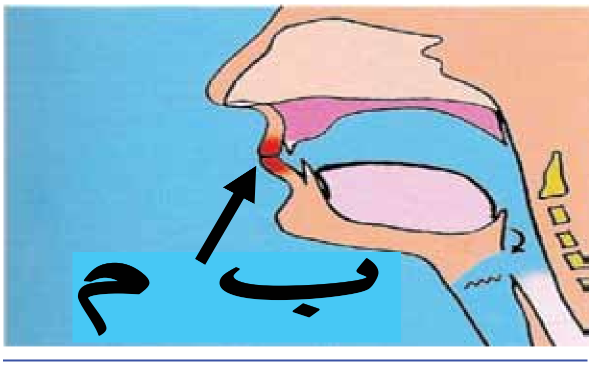

م ن (عند الغنة)	തരിമൂക്ക് (മീമും നൂനും മണിക്കുന്ന സമയത്തുള്ള മഖ് റജാണിത് അല്ലാത്ത സമയത്തുള്ള മഖ് റജ് മുമ്പ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.)

പല്ലുകൾ

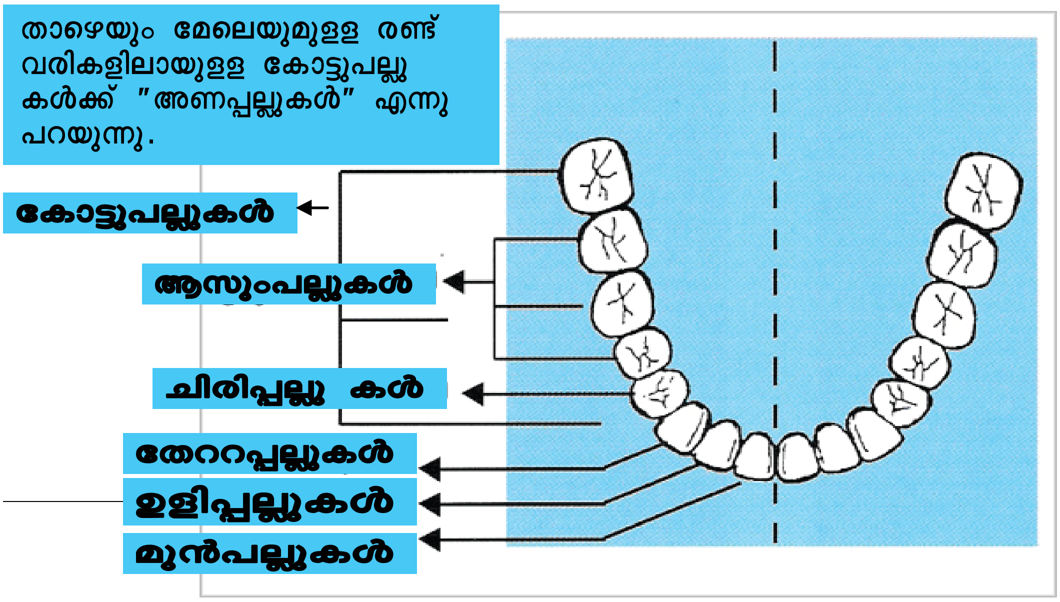

صفات الحروف
അക്ഷരങ്ങളുടെ വിശേഷണങ്ങൾ

സ്വിഫത്തുകളുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ	അക്ഷരങ്ങൾ (ഓർമയിലിരിക്കാൻ എളുപ്പമാകുന്ന രൂപത്തിൽ വാചകങ്ങളായാണ് കൊടുത്തത്)	സ്വിഫത്തുകളുടെ പേരുകൾ
നാവിൻെറ നടു മേലണ്ണാക്കോട് ചേർന്നിരിക്കുക.	ص ض ط ظ	إطباق
നാവ് അണ്ണാക്കുമായി അകന്നിരിക്കുക	من أخذ وجد سعة فزكا حق له شرب غيث	انفتاح
തെല്ലിൽ നിന്ന് പുറപ്പെടുന്നതിനാൽ ഉച്ചാരണത്തിന്ന് വേഗവും സൗകര്യവും ഉണ്ടാകുക	فر من لب	انذلاق
ഉച്ചാരണത്തിന്ന് പ്രയാസമുണ്ടാവുക അതിനാൽ മൂന്നിലധികം അസ്‌ലിയ്യായ അക്ഷരങ്ങളുള്ള പദം ഈ അക്ഷരങ്ങളാൽ മാത്രം ഉണ്ടാവില്ല.	جز غش ساخط صد ثقة إذ وعظه يحضك	إصمات
പക്ഷി സ്വരത്തോട് തുല്യമായ ശബ്ദം ഉണ്ടാവുക	ص ز س	صفير
മഖ്റജിൽ അമർത്തി ഉച്ചരിക്കുന്നത് കൊണ്ടുള്ള ചലന ശബ്ദം	قطب جد	قلقلة
നാവിന് വിഷമം കൂടാതെ പുറപ്പെടൽ	و ، ي ഇവരണ്ടിനും സുകൂനും മുമ്പുള്ള അക്ഷരത്തിന് ഫത്ഹുമാകുമ്പോൾ(	لين
സ്വന്തം മഖ്റജിൽ നിന്ന് മററ് മഖ്റജിലേക്ക് ചായുക. (റാഅ് ലാമിലേക്കും ലാം ഉാദിലേക്കും ചായുക.	ل ر	انحراف
നാവ് പിടക്കൽ (അത് കൂടുതലാകുന്നത് സൂക്ഷിക്കുക)	ر	تكرير
ظ ൻെറ മഖ്റജ് വരെ കാററ് പരക്കൽ	ش	تفشي
നാവിൻെറ അരു നീളത്തിൽ ശബ്ദം നീളൽ.	ض	استطالة

أحكام النون الساكنة والتنوين

സുകൂനുള്ള നൂനിൻെറയും തൻവീനിൻെറയും വിധികൾ

സുകൂനുള്ള നൂനിൻെറയും തൻവീനിൻെറയും നിയമങ്ങൾ അഞ്ചാണ്.
(إظهار ، إدغام بغنة ، إدغام بلا غنة ، إقلاب ، إخفاء)

1- 'വെളിവാക്കൽ' : إِظْهَارْ

ء ، هـ ، ع ، ح ، غ ، خ എന്നീ ആറ് അക്ഷരങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് സുകൂനുള്ള നൂനോ തൻവീനോ വന്നാൽ അത് രണ്ടിനെയും വ്യക്തമാക്കി ഉച്ചരിക്കണം. ഈ അക്ഷരങ്ങൾക്ക് إظهار ൻെറ അക്ഷരങ്ങൾ എന്നും حلق ൻെറ അക്ഷരങ്ങൾ എന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ഉദാഹരണം:

تنوين	نون ساكنة	حروف
كُلٌّ ءَامَنَ بِٱللَّهِ	مَنْ ءَامَنَ	ء
كُلاًّ هَدَيْنَا	عَنْهُمْ	هـ
إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ	مِنْ عِلْمٍ	ع
وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ	أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ	ح
قَوْلاً غَيْرَ	أَنْ غَضِبَ	غ
إِنَّ ٱللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ	مِّنْ خَيْرٍ	خ

മേൽ പറഞ്ഞ إظهار ഇജ്മാഅ് പ്രകാരം സ്ഥിരപ്പെട്ടതാണ് (ഏഴ് ഖാരിഉകളും അങ്ങനെ മാത്രമേ ഓതിയിട്ടുള്ളൂ) അതിനാൽ അതിന് എതിര് പ്രവർത്തിക്കൽ ഹറാമാണ്.

2- 'മണിക്കലോടു കൂടെ ശദ്ദ് കൊടുക്കൽ: اَلْإِدْغَامْ بِغُنَّة

ي ، م ، و ، ن (نومي) എന്നീ നാല് അക്ഷരങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന് മുമ്പ് രണ്ടു വാക്കിലായി സുകൂനുള്ള നൂനോ തൻവീനോ വന്നാൽ രണ്ടിനെയും غنة സഹിതം (മണിക്കലോടുകൂടെ) ശദ്ദ് കൊടുത്ത് (ദ്വിത്വം കൊടുത്ത്) ഉച്ചരിക്കണം.
ഉദാഹരണം:

تنوين	نون ساكنة	حروف
خَيْرًا يَرَهُۥ	أَن يَقُولَ	ي
وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ	عَن مَّن	م
شَهِيقًا وَهِيَ	مِن وَلِيٍّ	و
عَامِلَةٌ نَّاصِبَةٌ	مِّن نِّعْمَةٍ	ن

മീമിലും നൂനിലും അടിസ്ഥാനപരമായിത്തന്നെ غنة ഉള്ളത് കൊണ്ട് രണ്ടിനുമരികെ غنة പൂർണ്ണമായിരിക്കും. 'യാഇ'നും 'വാവി'നും അരികെ അത്രതന്നെ പൂർണമാവുകയില്ല, മാത്രമല്ല ഗുന്നത്തുള്ളതു കൊണ്ട് നാലിലും ശദ്ദ് അപൂർണ്ണമായിരിക്കും. എന്നാൽ വാവിലും യാഇലും ഉള്ളതിലേറെ ശദ്ദ് മീമിലും നൂനിലും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഈ വ്യത്യാസം മനസ്സിലാക്കാൻ വേണ്ടി ശരിയാം വിധം അച്ചടിക്കപ്പെടുന്ന മുസ്ഹഫുകളിൽ و നും ي നും ശദ്ദ് കൊടുക്കാതെയും ن നും م നും ശദ്ദ് കൊടുത്തുമാണ് എഴുതാറുള്ളത്.

മേൽ പറഞ്ഞ നലാക്ഷരത്തിലും إدغام വേണമെന്നത് ഇജ്മാഅ് പ്രകാരം സ്ഥിരപ്പെട്ടതാണ്. മീമിലും നൂനിലും ഗുന്നത്ത് വേണമെന്നതും ഇജ്മാഅ് തന്നെ. അപ്പോൾ ഇതിനെ ഉപേക്ഷിക്കൽ കുററകരമാണ്. എന്നാൽ يس وَٱلْقُرْءَانِ , نٓ وَٱلْقَلَمِ എന്നീ രണ്ട് സ്ഥലങ്ങൾ ആ നിയമത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിവാണ്. ഇത് രണ്ടിലും ഗുന്നത്തും ഇദ്ഗാമും ചെയ്യാതെ നൂനിനെ വ്യക്തമാക്കിയാണ് حفص رحمه الله ഓതിയിരിക്കുന്നത്.

എന്നാൽ (نومي) എന്നതിലെ നാല് അക്ഷരങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്നും സുകൂനുള്ള നൂനും ഒരു വാക്കിൽ (മുകളിൽ കൊടുത്ത ഉദാഹരണങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുമല്ലോ അവയെല്ലാം രണ്ട് പദങ്ങളിലായിരുന്നു) വന്നാൽ വ്യക്തമാക്കൽ നിർബന്ധമാണ്. ഇതും ഇജ്മാഅ് പ്രകാരം സ്ഥിരപ്പെട്ടതുമാണ്.

ഉദാ: دنيا ، صنوان ، بنيان ، قنوان ഇങ്ങിനെ ഖുർആനിൽ നാല് സ്ഥലത്ത് മാത്രമെയുള്ളൂ അവ:

وَمِنَ ٱلنَّخْلِ مِن طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ (سورة الأنعام 99)

إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلَّذِينَ يُقَـٰتِلُونَ فِى سَبِيلِهِۦ صَفًّا كَأَنَّهُم بُنْيَـٰنٌ مَّرْصُوصٌ (سورة الصف 4).

وَفِى ٱلْأَرْضِ قِطَعٌ مُّتَجَـٰوِرَٰتٌ وَجَنَّـٰتٌ مِّنْ أَعْنَـٰبٍ وَزَرْعٌ وَنَخِيلٌ صِنْوَانٌ وَغَيْرُ صِنْوَانٍ (سورة الرعد 4).

أُو۟لَـٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ حَبِطَتْ أَعْمَـٰلُهُمْ فِى ٱلدُّنْيَا وَٱلْـَٔاخِرَةِ وَمَا لَهُم مِّن نَّـٰصِرِينَ (آل عمران 22)

3- 'മണിക്കാതെ ശദ്ദ് കൊടുക്കുക' إِدْغَامٌ بِلا غُنَّة

ل ، ر എന്നീ അക്ഷരങ്ങളുടെ മുമ്പ് സുകൂനുള്ള നൂനോ തൻവീനോ വന്നാൽ غنة കൂടാതെ ഇദ്ഗാം ചെയ്യണം.

ഉദാഹരണം:

تنوين	نون ساكنة	حروف
كُلٌّ لَّهُۥ قَـٰنِتُونَ	وَلَـٰكِن لَّا يَعْلَمُونَ	ل
لَرَءُوفٌ رَّحِيمٌ	مِّن رَّبِّهِمْ	ر

ഈ ഇദ്ഗാമും വേണമെന്നത് ഇജ്മാഅ് പ്രകാരം സ്ഥിരപ്പെട്ടതാണ്. പക്ഷെ ഗുന്നത്തിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ട്. ഗുന്നത്ത് കൂടാതെയുള്ള റിപ്പോർട്ടാണ് പ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളത്. ഗുന്നത്ത് കൂടാതെയുള്ള ഇദ്ഗാമിൽ, ആദ്യാക്ഷരത്തെ രണ്ടാമത്തേതു പോലെ മാറേറണ്ടതാണ്. ഉദാ: ولكن لا يعلمون എന്നതിനെ وَلَكِلَّا يعلمون എന്നാണ് ഓതേണ്ടത്

4-: “മണിക്കലോടു കൂടെ മീമാക്കി മറിക്കുക” الإِقْلاب

സുകൂനുള്ള നൂനിനോ തൻവീനിനോ ശേഷം باء (ബാഅ്) വന്നാൽ غنة –ാടു കൂടി മീമാക്കി മാറേറണ്ടതാണ്. ഇതും ഇജ്മാഅ് കൊണ്ട് സ്ഥിരപ്പെട്ടതാണ്.

മുസ്ഹഫുകളിൽ ‘ഇഖ്ലാബി’നെ തിരിച്ചറിയാൻ ഇത്തരം സുകൂനുള്ള നൂനിൻെറയും തൻവീനിൻെറയും മുകളിൽ ചെറിയ മീമ് (م) വാല് താഴോട്ടായി കൊടുത്തത് കാണാം.

അതെസമയം വേറെയൊരു രൂപത്തിലുള്ള (م) വാല് മുമ്പോട്ടായി കൊടുത്തത് കാണാം അത് വഖ്ഫിനെ സൂചിപ്പിക്കാനുള്ളതാണ്.

ഇഖ്ലാബിൻെറ ഉദാഹരണം:

تنوين	نون ساكنة	حروف
إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ وَأَنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌۢ بَصِيرٌ	ذَٰلِكَ مِنۡ أَنۢبَآءِ ٱلۡغَيۡبِ نُوحِيهِ إِلَيۡكَۚ فَلَمَّا جَآءَهَا نُودِيَ أَنۢ بُورِكَ	ب

വഖ്ഫിൻെറ സമയത്ത് മീമ് അടയാളമായി കൊടുത്തതിൻെറ ഉദാഹരണം:

إِنَّ ٱللَّهَ فَقِيرٞ وَنَحۡنُ أَغۡنِيَآءُۘ سَنَكۡتُبُ

5- **“മണിക്കലോടു കൂടെ അവ്യക്തമാക്കുക”** : إِخْفَاء بِغُنَّة

രാഗത്തോടു കൂടി അവ്യക്തമാക്കുക. മുമ്പ് വിശദീകരിച്ചതിൽ പെടാത്ത ബാക്കിയുള്ള അക്ഷരങ്ങളായ:

ت ، ث ، ج ؛ د ، ذ ، ز ؛ ص ، ض ؛ ك ؛ ق ، ف ، س ، ش ، ط ، ظ .

എന്നീ പതിനഞ്ച് അക്ഷരങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് സുകൂനുള്ള നൂനോ തൻവീനോ വന്നാൽ രാഗത്തോടു കൂടി അവരണ്ടിനെയും അവ്യക്തമാക്കേണ്ടതാണ്. ഇതും ഇജ്മാഅ് തന്നെ. ഉദാ:

തൻവീനിൻെറ ഉദാഹരണം:	സൂകൂനായ നൂനും ഇഖ്ഫാഇൻെറ അക്ഷരവും രണ്ട്പദങ്ങളിലായി വന്നതിൻെറ ഉ:	സൂകൂനായ നൂനും ഇഖ്ഫാഇൻെറ അക്ഷരവും ഒരേ പദത്തിലായി വന്നതിൻെറ ഉ:	അക്ഷരങ്ങൾ	S.
بِرِيحٍ صَرْصَرٍ	مِّن صِيَامٍ	إِنَّهُۥ كَانَ مَنصُورًا	ص	1
وَطَعَامًا ذَا غُصَّةٍ	مَّن ذَا ٱلَّذِى	وَلَقَدْ أَنذَرَهُم	ذ	2
مِن نُّطْفَةٍ ثُمَّ	مِن ثَمَرَةٍ رِّزْقًا	لُؤْلُؤًا مَّنثُورًا	ث	3
وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ	أَرَءَيْتَ إِن كَانَ عَلَى ٱلْهُدَىٰٓ	إِنَّ لَدَيْنَآ أَنكَالًا وَجَحِيمًا	ك	4
وَلَا يُظْلَمُونَ شَيْـًٔا ﴿٦٠﴾ جَنَّٰتِ	أَوَعَجِبْتُمْ أَن جَآءَكُمْ	إِذْ أَنجَىٰكُم مِّنْ ءَالِ فِرْعَوْنَ	ج	5
وَلَمْ يَجْعَلْنِى جَبَّارًا شَقِيًّا	لِمَن شَآءَ مِنكُمْ	كِتَٰبًا يَلْقَىٰهُ مَنشُورًا	ش	6
فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَفُوًّا قَدِيرًا	وَنَعْلَمَ أَن قَدْ صَدَقْتَنَا	أَىَّ مُنقَلَبٍ يَنقَلِبُونَ	ق	7
إِلَّا قِيلًا سَلَٰمًا سَلَٰمًا	مِن سُلَٰلَةٍ مِّن طِينٍ	وَلَقَدْ خَلَقْنَا ٱلْإِنسَٰنَ	س	8
مِن طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ	وَمَا مِن دَآبَّةٍ فِى ٱلْأَرْضِ	وَجَعَلُوا۟ لِلَّهِ أَندَادًا	د	9
فَتَيَمَّمُوا۟ صَعِيدًا طَيِّبًا	إِنَّا خَلَقْنَٰهُم مِّن طِينٍ	هَٰذَا يَوْمُ لَا يَنطِقُونَ	ط	10
وَنَحْشُرُ ٱلْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا	فَإِن زَلَلْتُم مِّنۢ بَعْدِ	وَهَٰذَا كِتَٰبٌ أَنزَلْنَٰهُ مُبَارَكٌ	ز	11
تَؤُزُّهُمْ أَزًّا ﴿٨٣﴾ فَلَا تَعْجَلْ	وَإِن فَاتَكُمْ شَىْءٌ	إِنَّكُمْ ظَلَمْتُمْ أَنفُسَكُم	ف	12
وَلَأُدْخِلَنَّهُمْ جَنَّٰتٍ تَجْرِى	مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ	كُنتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ	ت	13
وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ مُّسْفِرَةٌ ﴿٣٨﴾ ضَاحِكَةٌ	ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَكُم مِّن ضَعْفٍ	مِّن سِجِّيلٍ مَّنضُودٍ	ض	14
وَنُدْخِلُهُمْ ظِلًّا ظَلِيلًا	قَالَ أَمَّا مَن ظَلَمَ	فَإِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنظُرُونَ	ظ	15

أحكام الميم الساكنة
സുകൂനുള്ള മീമിൻെറ വിധികൾ

സുകൂനുള്ള മീമിൻെറ നിയമങ്ങൾ മൂന്നാണ് അവ: ഇദ്ഗാം, ഇഖ്ഫാഅ്, ഇസ്ഹാറ് എന്നിവയാണ്. (إدغام ، إخفاء ، إظهار)

1- إِدْغَام

സുകൂനുള്ള 'മീം' (م) മീമോടടുത്ത് വന്നാൽ രാഗത്തോട് (غنة) കൂടി ഇദ്ഗാം ചെയ്യണം. ഇത് ഇജ്മാആണ്.

മീം أصلي ആയാലും തൻവീനോ നൂനോ പരിവർത്തനം ചെയ്ത് വന്ന മീമായാലും ഇതെ നിയമമാണ്. ഉദാഹരണം:

പരിവർത്തനം ചെയ്ത മീം	അസ്ലിയായ മീം	حروف
مِن مَّآءٍ	مَّا هُم مِّنَ ٱللَّهِ	م
وَإِن مِّنكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا	أَم مَّنْ أَسَّسَ بُنْيَـٰنَهُۥ	
قَرَارٍ مَّكِينٍ		

2- إِخفاء

സുകൂനുള്ള മീം باء (ബാഅ്) നോടടുത്തു വന്നാൽ അതിനെ രാഗത്തോട് കൂടി അവ്യക്തമാക്കണമെന്നാണ് ബലപ്പെട്ട അഭിപ്രായം. ഗുന്നത്ത് കൂടാതെ വ്യക്തമാക്കാമെന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്. ഉദാ:

പരിവർത്തനം ചെയ്ത മീം	അസ്ലിയായ മീം	حروف
وَٱللَّهُ عَلِيمٌۢ بِمَا يَعْمَلُونَ	مَّا لَهُم بِهِۦ مِنْ عِلْمٍ	م
إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنۢبِيَآءَ	فَمَا هُم بِمُعْجِزِينَ	

തജ്വീദ് നിയമങ്ങൾ പാലിച്ചെഴുതിയ മുസ്ഹഫുകളിൽ തൻവീനുകൾക്കടുത്ത് അവയെ മീമാക്കണമെന്നറിയിക്കാൻ ചെറിയ മീമുകൾ (م) കൊടുത്തതായി കാണാം.

3- إِظْهَار

ബാഅ്, മീമ് ഒഴിച്ചുള്ള 26 അക്ഷരത്തിനു തൊട്ട്മുമ്പ് സുകൂനുള്ള മീം വന്നാൽ അതിനെ വ്യക്തമാക്കണം. واو ، فاء (ഫാഅ്, വാവ്) എന്നീ അക്ഷരങ്ങൾക്കു മുമ്പ് പ്രത്യേകം വ്യക്തമാക്കി ഓതണം. ഇതു മൂന്നും (മീമ്, ഫാഅ്, വാവ്) ഒരേ മഖ്റജിൽ (ചുണ്ടിൽ) നിന്നുള്ള അക്ഷരമാണെന്നതാണ് കാരണം. അപ്പോൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിൽ മീം അവ്യക്തമായിപ്പോകും. പക്ഷെ വ്യക്തമാക്കാൻ വേണ്ടി മുറിക്കാൻ പാടില്ല.

ഉദാഹരണം:

ء	يَحۡسَبُهُ ٱلظَّمۡـَٔانُ مَآءً	ت	إِنَّ هَـٰذَا مَا كُنتُم بِهِۦ تَمۡتَرُونَ
ث	عِبَادٌ أَمۡثَالُكُمۡۖ	ج	كَأَنَّهُمۡ جَرَادٌ مُّنتَشِرٌ
ح	يَمۡحَقُ ٱللَّهُ ٱلرِّبَوٰاْ وَيُرۡبِي ٱلصَّدَقَٰتِۗ	خ	وَفِي ٱلۡعَذَابِ هُمۡ خَٰلِدُونَ
د	هُمۡ دَرَجَٰتٌ عِندَ ٱللَّهِۗ	ذ	وَضَاقَ بِهِمۡ ذَرۡعٗا
ر	أَمۡرٗا مِّنۡ عِندِنَآۚ إِنَّا كُنَّا مُرۡسِلِينَ	ز	أَزۡوَٰجٗا مِّنۡهُمۡ زَهۡرَةَ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا
س	فَسُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ حِينَ تُمۡسُونَ	ش	مِن نُّطۡفَةٍ أَمۡشَاجٍ
ص	سَوَآءٌ عَلَيۡنَآ أَجَزِعۡنَآ أَمۡ صَبَرۡنَا	ض	وَٱمۡضُواْ حَيۡثُ تُؤۡمَرُونَ
ط	وَأَمۡطَرۡنَا عَلَيۡهِم مَّطَرٗاۖ	ظ	وَذَٰلِكُمۡ ظَنُّكُمُ ٱلَّذِي ظَنَنتُم
ع	وَسُقُواْ مَآءً حَمِيمٗا فَقَطَّعَ أَمۡعَآءَهُمۡ	غ	لَهُمۡ غُرَفٌ مِّن فَوۡقِهَا
ف	أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ	ق	وَظَنَّ أَهۡلُهَآ أَنَّهُمۡ قَٰدِرُونَ عَلَيۡهَآ
ك	وَظَهَرَ أَمۡرُ ٱللَّهِ وَهُمۡ كَٰرِهُونَ	ل	وَلَهُمۡ أَعۡمَٰلٌ مِّن دُونِ ذَٰلِكَ هُمۡ لَهَا عَٰمِلُونَ
ن	وَيَمۡنَعُونَ ٱلۡمَاعُونَ	و	غَيۡرِ ٱلۡمَغۡضُوبِ عَلَيۡهِمۡ وَلَا ٱلضَّآلِّينَ
هـ	فَمَهِّلِ ٱلۡكَٰفِرِينَ أَمۡهِلۡهُمۡ رُوَيۡدَۢا	ي	أَلَمۡ يَجِدۡكَ يَتِيمٗا فَـَٔاوَىٰ

ശദ്ദുള്ള എല്ലാ മീമിനെയും നൂനിനെയും മണിക്കേണ്ടതാണ്. ഉദാ:

وَأَنَّهُۥ لَمَّا قَامَ عَبۡدُ ٱللَّهِ

ثُمَّ إِنَّ عَلَيۡنَا حِسَابَهُم

ഘനിപ്പിക്കലും, നേർപ്പിക്കലും
التفخيم والترقيق

ഘനിപ്പിക്കുക, നേർപ്പിക്കുക ഇങ്ങനെ അക്ഷരങ്ങൾക്ക് രണ്ടവസ്ഥകളുണ്ട്. നാവ് മേലണ്ണാക്കിലേക്ക് ഉയരുന്നത് കൊണ്ട് "തഫ്ഖീമും" ഉയരാതിരുന്നാൽ "തർഖീഖും" ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു.

استعلاء ൻെറ അക്ഷരങ്ങളായ خ ص ض غ ط ظ ق എന്നിവയെ ഘനിപ്പിക്കേണ്ടതും استفال ൻെറ അക്ഷരങ്ങളായ:

(ء ب ت ث ج ح د ذ ر ز س ش ف ع ك ل م ن و هـــ ي ا)

എന്നിവയെ നേർപ്പിക്കേണ്ടതുമാണ്.

എന്നാൽ راء ، لام എന്നിവ ചിലപ്പോൾ തഫ്ഖീമും ചിലപ്പോൾ തർഖീഖും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഇവയെ സംബന്ധിച്ച് പിന്നീട് വിവിരക്കുന്നതാണ്. إن شاء الله

استعلاء ൻെറ അക്ഷരങ്ങളിൽ നിന്ന് إطباق ൻെറ അക്ഷരങ്ങളായ ط ص ض ظ എന്നിവയിൽ നാവ് കൂടുതൽ ഉയരുന്നത് കൊണ്ട് അവയ്ക്ക് കൂടുതൽ തഫ്ഖീം ഉണ്ടായരിക്കുന്നതാണ്. ഇത്ബാഖിൻെറ അക്ഷരങ്ങൾ കഴിച്ചാൽ لام الجلالة (അല്ലാഹു എന്നതിലുളള ലാമി) ന്നാണ് കൂടുതൽ തഫ്ഖീമുളളത്. മററുളളവ അതിൽ താഴെയാണ്.

മറെറാരു വീക്ഷണത്തിൽ തഫ്ഖീമിനെ അഞ്ചായി ഭാഗിക്കാം. ദീർഘത്തോട് കൂടി 'അ'കാരമുളളത് ഏററവും കൂടുതൽ തഫ്ഖീമുളളതാണ്. ദീർഘമില്ലാത്ത 'അ'കാരമുളളത് അതിൽ താഴെയും. 'ഉ'കാരമുളളത് അതിലും താഴെ. സുകൂനുളളത് അതിലും താഴെ, 'ഇ'കാരമുളളത് അതിലും താഴെ.
ഉദാ:

طَالَ ، طَلَعَ ، طُلُوعْ ، يَطْلُعُ ، قُطِعَ ، الله ، اللّٰهُمَّ

തജ്‌വീദിൽ പാണ്ഡിത്യമുളളവരുടെ ഉച്ചാരണത്തിൽ നിന്ന് തഫ്ഖീമിൻെറ വ്യത്യാസം ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കും.

തഫ്ഖീമും തർഖീഖും ഖുർറാഉൽ നിന്നും ഏകകണ്ഠമായി ലഭിച്ചതാകയാൽ നിർബന്ധകാര്യത്തിൽ പെട്ടതാണ്.

റാഇനെ തഫ്ഖീമ് ആക്കേണ്ട ഘട്ടങ്ങൾ

അക്ഷരങ്ങൾക്ക് ഘനിപ്പിക്കുക, നേർപ്പിക്കുക എന്നിങ്ങനെ രണ്ടവസ്ഥതകളുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞല്ലൊ. എന്നാൽ ഇസ്തിഫാലിൻെറ അക്ഷരങ്ങളിൽ നിന്ന് ل ، ر എന്നിവ ചിലപ്പോൾ തഫ്ഖീമും ചിലപ്പോൾ തർഖീഖും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. രണ്ട് ഘട്ടങ്ങളിലും മഖ്റജ് ഒന്ന് തന്നെയാണ്. വ്യത്യാസം തഫ്ഖീമിൽ നാവ് മേൽപ്പോട്ടുയരുകയും തർഖീഖിൽ താഴുകയും ചെയ്യുമെന്നതാണ്.

അഞ്ച് സ്ഥലങ്ങളിലാണ് റാഇനെ തഫ്ഖീമ് ചെയ്യേണ്ടത്:

1- ر -ാഇൻെറ ഹർക്കത്ത് ഫത്ഹോ ളൊമ്മോ ആയി വരുമ്പോൾ.

റാക്ക് ഫത്ഹ് വന്നതിൻെറ ഉദാഹരണം:

ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ * ٱهۡدِنَا ٱلصِّرَٰطَ ٱلۡمُسۡتَقِيمَ

റാക്ക് ളൊമ്മ് വന്നതിൻെറ ഉദാഹരണം:

إِنَّ ٱللَّهَ يَأۡمُرُ بِٱلۡعَدۡلِ وَٱلۡإِحۡسَٰنِ * قَالُواْ هَٰذَا ٱلَّذِي رُزِقۡنَا مِن قَبۡلُۖ

ഈ തഫ്ഖീമ് ഖുറ്റാഇൻെറ ഇജ്മാഉള്ളതും ശറഇയ്യായ വാജിബുമാണ്.

2- ഫത്ഹിനോ ളൊമ്മിനോ ശേഷം 'റാഅ്' സുകൂനുള്ളതായി വരിക.

ഈ സുകൂൻ അസ്ലിയോ, വഖ്ഫിനാൽ പുതുതായുണ്ടായതോ ആയാലും ശരി.

റാഇന് അസ്ലിയായ സുകൂനും മുമ്പുള്ളതിന് ഫത്ഹുമായതിൻെറ ഉദാ:

فَهَلۡ نَجۡعَلُ لَكَ خَرۡجًا * وَأَنۡهَٰرٞ مِّن لَّبَنٖ لَّمۡ يَتَغَيَّرۡ طَعۡمُهُۥ

റാഇന് അസ്ലിയായ സുകൂനും മുമ്പുള്ളതിന് ളൊമ്മുമായതിൻെറ ഉദാ:

حَتَّىٰ عَادَ كَٱلۡعُرۡجُونِ ٱلۡقَدِيمِ * وَٱنظُرۡ إِلَى ٱلۡعِظَامِ كَيۡفَ نُنشِزُهَا

റാഇന് വഖ്ഫ് കാരണത്താൽ സുകൂനും മുമ്പുള്ളതിന് ഫത്ഹുമായതിൻെറ ഉദാ:

فَإِذَا بَرِقَ ٱلۡبَصَرُ ۝٧ وَخَسَفَ ٱلۡقَمَرُ ۝٨ وَجُمِعَ ٱلشَّمۡسُ وَٱلۡقَمَرُ ۝٩

റാഇന് വഖ്ഫ് കാരണത്താൽ സുകൂൻ വരികയും മുമ്പുള്ളതിന് ളൊമ്മുമായതിൻെറ ഉദാ:

وَكُلُّ شَيۡءٖ فَعَلُوهُ فِي ٱلزُّبُرِ ۝٥٢ * فَكَيۡفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرِ ۝٣٠

ഈ തഫ്ഖീമും ഇജ്മാഉള്ളതാണ്.

3- ഒരേ പദത്തിൽ റാഇന് സുകൂനും മുമ്പുള്ള അക്ഷരത്തിന് കസ്റും ശേഷമുള്ള അക്ഷരം കസ്റുള്ളതല്ലാത്ത 'ഇസ്തിഅ്ലാ' ഇൻെറ അക്ഷരവുമാ യിരിക്കുക.

ഉദാ:

وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَٰبًا فِي قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ (سورة الأنعام رقم الآية 7)

وَإِرْصَادًا لِّمَنْ حَارَبَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ مِن قَبْلُ (سورة التوبة 107)

فَلَوْلَا نَفَرَ مِن كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ طَآئِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُوا۟ فِي ٱلدِّينِ (التوبة 122)

إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا (سورة النبأ 21)

إِنَّ رَبَّكَ لَبِٱلْمِرْصَادِ (سورة الفجر 14)

ഇങ്ങനെ ഈ كلمة കൾ മാത്രമാണുളളത്. ഈ തഫ്ഖീമും ഇജ്മാഅ് തന്നെയാണ്.

എന്നാൽ റാഇന് ശേഷമുള്ള استعلاء ൻെറ അക്ഷരം കസ്റുള്ളതായാൽ തഫ്ഖീമും തർഖീഖും ആക്കാവുന്നതാണ്. ഏററവും നല്ലത് തർഖീഖാണ്. ഉദാ:

فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَٱلطَّوْدِ ٱلْعَظِيمِ (سورة الشعراء 63)

അതെസമയം റാഇന് ശേഷമുള്ള استعلاء ൻെറ അക്ഷരം മറെറാരു كلمة ൽ ആണെങ്കിൽ റാഇനെ തർഖീഖാക്കുക തന്നെ വേണം ഉദാ:

وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ (لقمان 18) إِنَّآ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِۦٓ أَنْ أَنذِرْ قَوْمَكَ (سورة نوح 1) فَٱصْبِرْ

صَبْرًا جَمِيلًا (معارج 5)

4- സുകൂനായ റാഇന് മുമ്പുള്ള കസ്റ് അടിസ്ഥാനപരമല്ലാത്തതോ, റാഅ് മറ്റൊരു പദത്തിലുള്ളതോ ആയിരുന്നാൽ റാഇനെ തഫ്ഖീം ചെയ്യണം.

ഉദാഹരണം:

بَلْ أَنتُم بِهَدِيَّتِكُمْ تَفْرَحُونَ ﴿٣٦﴾ ٱرْجِعْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُم بِجُنُودٍ لَّا قِبَلَ لَهُم بِهَا (النمل 37)

حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَ أَحَدَهُمُ ٱلْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ٱرْجِعُونِ (سورة المؤمنون 99)

إِنِ ٱرْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَٰثَةُ أَشْهُرٍ (الطلاق 4) أَفِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ أَمِ ٱرْتَابُوٓاْ (النور 50)

ٱرْجِعِىٓ إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً (فجر 28)

ഈ തഫ്ഖീമും ഇജ്മാഉള്ളതാണ്.

5- വഖ്ഫ് കൊണ്ട് സുകൂൻ സിദ്ധിക്കുന്ന റാഇന് മുമ്പുള്ളത് സുകൂനുള്ള "യ" അല്ലാത്ത അക്ഷരമാവുകയും അതിനു മുമ്പുള്ളത് ഫത്ഹോ ളൊമ്മോ ആയിരിക്കുകയും ചെയ്താൽ റാഇനെ തഫ്ഖീമാക്കേണ്ടതാണ്.

فَإِذَا نُقِرَ فِى ٱلنَّاقُورِ (مدثر 8)

إِنَّآ أَنزَلْنَٰهُ فِى لَيْلَةِ ٱلْقَدْرِ ﴿١﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا لَيْلَةُ ٱلْقَدْرِ ﴿٢﴾ (القدر)

وَٱلْعَصْرِ ﴿١﴾ إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ لَفِى خُسْرٍ (العصر)

وَٱلْفَجْرِ ﴿١﴾ وَلَيَالٍ عَشْرٍ ﴿٢﴾ وَٱلشَّفْعِ وَٱلْوَتْرِ ﴿٣﴾ وَٱلَّيْلِ إِذَا يَسْرِ ﴿٤﴾ (سورة الفجر)

ഘനിപ്പിക്കലും, നേർപ്പിക്കലും

ترقيق الراء

റാഇനെ തർഖീഖ് ആക്കേണ്ടുന്ന "നേർപ്പിക്കേണ്ടുന്ന" ഘട്ടങ്ങൾ:

മേൽ പറഞ്ഞതല്ലാത്ത എല്ലാ റാഇനെയും തർഖീഖ് ആക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങനെ നാല് സ്ഥലങ്ങൾ ഉണ്ട്:

1- റാഅ്' കസ്റാക്കപ്പെട്ടതോ ഇമാലത്ത് ചെയ്യപ്പെട്ടതോ ആയിരിക്കുക:

ഉദാ:

إِنِّي لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَ ۖ (يوسف 94) فَرِحَ ٱلۡمُخَلَّفُونَ بِمَقۡعَدِهِمۡ (التوبة 81)

وَعَلَى ٱلۡأَعۡرَافِ رِجَالٞ يَعۡرِفُونَ كُلَّۢا بِسِيمَٰهُمۡۚ (الأعراف 44) مِن شَرِّ ٱلۡوَسۡوَاسِ ٱلۡخَنَّاسِ

غَيۡرِ ٱلۡمَغۡضُوبِ عَلَيۡهِمۡ وَلَا ٱلضَّآلِّينَ (فاتحة) وَقَالَ ٱرۡكَبُواْ فِيهَا بِسۡمِ ٱللَّهِ مَجۡرٜىٰهَا وَمُرۡسَىٰهَآۚ (هود 41)

بسم الله مجريها എന്നതിൽ മാത്രമേ حفص رحمه الله ഇമാലത്ത് ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ.

2- അസ്‌ലിയായ കസ്റിനു ശേഷം അതേ വാക്കിൽ സുകൂനായ 'റ' വരികയും അതിന് ശേഷം അതെ കലിമത്തിൽ استعلاء ന്റെ അക്ഷരം ഇല്ലാതിരിക്കയും ചെയ്താൽ:

ഉദാ:

أَبۡصِرۡ بِهِۦ وَأَسۡمِعۡۚ (الكهف 26)

وَإِذۡ نَجَّيۡنَٰكُم مِّنۡ ءَالِ فِرۡعَوۡنَ (البقرة 49)

وَأۡمُرۡ أَهۡلَكَ بِٱلصَّلَوٰةِ وَٱصۡطَبِرۡ عَلَيۡهَاۖ (طه 132)

أَرۡسَلۡنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوۡمِهِۦٓ أَنۡ أَنذِرۡ قَوۡمَكَ مِن (سورة نوح 1)

فَٱصۡبِرۡ صَبۡرٗا جَمِيلًا (معارج 5)

2- സുകൂനുള്ള യാഇന് ശേഷം റാഅ് സുക്കൂനുള്ളതായി വരിക (വഖ്ഫ് മുഖേന):

ഉദാ:

قَالَ أَتَسۡتَبۡدِلُونَ ٱلَّذِي هُوَ أَدۡنَىٰ بِٱلَّذِي هُوَ خَيۡرٌۚ (البقرة 61)

إِنَّ رَبَّهُم بِهِمۡ يَوۡمَئِذٖ لَّخَبِيرُۢ ﴿١١﴾ (سورة العاديات)

إِنَّ ٱللَّهَ بِمَا تَعۡمَلُونَ بَصِيرٞ ﴿١١٠﴾ (البقرة 110)

3- സുകൂനുള്ള 'റ'ക്ക് മുമ്പ് യാ അല്ലാത്ത സുകൂനുള്ള അക്ഷരം വരുന്ന പക്ഷം അതിന്ന് മുമ്പുള്ളത് കസ്റായിരിക്കും:

ഉദാ:

هَلۡ فِي ذَٰلِكَ قَسَمٞ لِّذِي حِجۡرٍ ﴿٥﴾ (سورة الفجر 6)

صٓۚ وَٱلۡقُرۡءَانِ ذِي ٱلذِّكۡرِ ﴿١﴾

എന്നാൽ റാഇൻെറയും കസ്റിൻെറയും ഇടയിലുള്ള സുകൂനായ അക്ഷരം 'ഇസ്തിഅ്ലാഇ'ൻെറ അക്ഷരമായിരുന്നാൽ റാഇനെ തഫ്ഖീമും തർഖീഖുമാക്കാം.

ഉദാ:

وَأَسَلۡنَا لَهُۥ عَيۡنَ ٱلۡقِطۡرِۖ (سورة سبأ 12)

وَقَالَ ٱدۡخُلُواْ مِصۡرَ إِن شَآءَ ٱللَّهُ ءَامِنِينَ ﴿٩٩﴾

വഖ്ഫ് ചെയ്യാതിരിക്കുമ്പോൾ مصر എന്നതിൽ റാഇന്ന് ഫത്ഹും قطر എന്നതിൽ കസ്റു ആയിരിക്കയാൽ اصل നെ പരിഗണിച്ചു കൊണ്ട് مصر എന്നതിൽ തഫ്ഖീമും قطر എന്നതിൽ തർഖീഖുമാണ് ഉത്തമം. ഈ രണ്ടു പദങ്ങൾ മാത്രമേ ഈ വിധത്തിൽ ഖുർആനിൽ വന്നിട്ടുള്ളൂ.

കസ്റുള്ള 'റ' പദത്തിൻെറ ആദ്യത്തിലായാലും നടുവിലായാലും, ഒടുവിലായാലും തർഖീഖ് ചെയ്യണമെന്നത് ഇജ്മാഅ് ഉള്ളതാണ്. കസ്റിന് ശേഷം സുകൂനായി വരുന്ന റാഇനെയും തർഖീഖ് ചെയ്യണമെന്നത് ഇജ്മാഅ് തന്നെയാണ്.

تفخيم اللام
ലാമിന് തഫ്ഖീമ്

ലാമിന്ന് തഫ്ഖീമ്, തർഖീഖ്, എന്നീ രണ്ട് വിധികളുണ്ട്:

اسم الجلالة (الله) എന്ന വാക്ക് ഫത്ഹിനോ ള്വമ്മിനോ ശേഷം വന്നാൽ അതിലെ ലാമിനെ تفخيم ചേയ്യേണ്ടതാണ്, ഇതല്ലാത്ത എല്ലാ ലാമിനെയും തർഖീഖ് ചെയ്യണം. ഇത് ഖുർറാഇൻെറ ഇജ്മാഅ് ആയിരിക്കയാൽ ശറഇയ്യായ വുജൂബാണ്. ജലാലത്തിൻെറ ലാം കസ്റിന്ന് ശേഷം വന്നാൽ ترقيق ചെയ്യണമെന്നതും ഇജ്മാഅ് തന്നെ.

ഉദാ:

قَالَ الله ، رُسُلُ الله ، اَللهُ أَكبر ، اَللّٰهُمَّ ، قَالُوا اللّٰهُمّ ، بِسْمِ الله ، قُلِ اللّٰهُمّ

തഫ്ഖീം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ലാമുൽ ജലാലത്ത് അറബി ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാന അക്ഷരങ്ങളായ 29 അക്ഷരങ്ങളിൽ പെട്ടതല്ല. ബഹുമാനസൂചകമായ ഉച്ചാരണത്തിനു വേണ്ടി പ്രത്യേകമായി പിരിഞ്ഞുണ്ടായ 30-ാമത്തെ അക്ഷരമാണ്.

ഏകദേശം ضاد ൻെറ ശബ്ദത്തിലാണ് അറബികൾ അതിനെ ഉച്ചരിക്കുന്നത്. അവരുടെ ഉച്ചാരണം പിൻപററാൻ നബി صلى الله عليه وسلم കൽപിച്ചിട്ടുണ്ട് اقرؤا القرآن بلحون العرب وأصواتها ‘അറബി അക്ഷരത്തിൻെറ ഉച്ചാരണം അറബികളിൽ നിന്ന് സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണ്’. മററു ഭാഷക്കാരെ ഇതിന് മാതൃകയാക്കിക്കൂടാ.

ഖുർറാഇൻെറ ഇജ്മാഅ് എന്നാൽ:

ഖുർആൻ വചനങ്ങൾ إجماع ഉള്ളത്, اختلاف ഉള്ളത് എന്നിങ്ങനെ രണ്ട് വിധമുണ്ട്.

പത്ത് ഖാരിഉകളും ഒരു രൂപത്തിൽ മാത്രം ഓതിയതിന് إجماع എന്ന് പറയുന്നു. മുസ്ഹഫിനോടും വ്യാകരണത്തോടും യോജിച്ചുകൊണ്ട് അപ്രകാരം മാത്രമേ നബി صلى الله عليه وسلم യിൽ നിന്ന് സ്വഹീഹായി ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ് ഖുർറാഇൻെറ യോജിപ്പുണ്ടാകുന്നത്.

ഉദാഹരണം: الــرَّحْمٰنِ الــرَّحِيْمْ ഇത് എല്ലാ ഖാരിഉകുളും ഇപ്രകാരമേ ഓതിയിട്ടുള്ളൂ. അതുപോലെ اَلْحَمْــدُ ِللهِ رَبِّ الْعَــالَمِيْنْ എന്നത് പത്ത് ഖാരിഉകളും ഇപ്രകാരമാണ് ഓതിയത്. എന്നാൽ اَلْحَمْــدِ ِللهِ എന്ന് 'ദാലിന്' കസ്റു കൊണ്ട് ഇവിടെ ഖിറാഅത്തുണ്ട്. പക്ഷെ ഇത് പത്ത് ഖുർറാഉകൾക്കും എതിരായിരിക്കയാൽ شاذ ആയി തള്ളപ്പെടുന്നു.

ഖുർറാഇൻെറ اختلاف എന്നാൽ:

ملك يوم الدين എന്നതിൽ പത്ത് ഖാരിഉകളിൽ പെട്ട

عاصم ، كسائي ، يعقوب ، خلف "رحمهم الله"

എന്നിവർ മീമിന്ന് ശേഷം ألف ചേർത്ത് مٰالك എന്നാണ് ഓതിയത്. അതെ സമയം പത്ത് ഖാരിഉകളിൽ പെട്ട

نافع ، ابن كثير ، أبو عمرو ، ابن عامر ، حمزة ، أبو جعفر "رحمهم الله"

എന്നിവർ അലിഫില്ലാതെ مَلِكِ എന്നുമാണ് ഓതിയത്. ഇതിന് اختلاف എന്നു പറയുന്നു. ഈ രണ്ട് രൂപവും നബി صلى الله عليه وسلم ഓതിക്കേൾപ്പിച്ചതും മുതവാതിറുമാണ്. ഒന്നിന് മറേറതിനേക്കാൾ പ്രധാന്യമില്ല.

എന്നാൽ മൂന്നക്ഷരത്തിനും ഫത്ഹായിട്ട് مَلَكَ എന്നും കാഫിന് തൻവിനായി مٰالكًا എന്നും ഇവിടെ ഖിറാഅത്തുണ്ട്. അതിൻെറ സനദ് മുതവാത്തിറല്ലാത്തത് കൊണ്ടും മററു പത്തു ഖാരിഉകളിൽ ആരും ഇപ്രകാരം ഓതിയിട്ടില്ലന്നതു കൊണ്ടും അത് شاذ ഉം (ബഹു ഭൂരപക്ഷത്തിൽ നിന്നും ഒററപ്പെട്ട് പുറം തള്ളപ്പെട്ടതാണ് ശാദ്ദ്) അങ്ങിനെ ഓതൽ ഹറാമുമാണ്. അപ്പോൾ ഖിറാഅത്തിൻെറ വിഷയത്തിൽ പറയുന്ന اختلاف എന്നാൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമല്ല. ഓരോരുത്തർക്കും ഇഷ്ടമുള്ളത് പതിവാക്കി എന്ന് മാത്രം.

കർമശാസ്ത്ര പണ്ഡിതരുടെ اختلاف ഉം ഖുർറാഉൻെറ اختلاف ഉം വ്യത്യസ്തമാണ്.

കർമശാസ്ത്ര പണ്ഡിതരുടെ اختـــلاف ഗവേഷണ നിഗമനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാന ത്തിലുള്ളതാണ്. ഇതിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ് യാഥാർത്ഥ്യം (ഭാര്യയെ തൊട്ടാൽ وضـــوء മുറിയും , മുറിയുകയില്ല. എന്നിങ്ങനെ രണ്ടഭിപ്രായങ്ങളുള്ളതിൽ ഒന്ന് മാത്രമാണ് യാഥാർത്ഥ്യം.) എന്നാൽ ഖിറാഅത്തിലെ اختلاف അപ്രകാരമല്ല. എല്ലാം നബി صلى الله عليه وسلم യിൽ നിന്ന് متـــواتر ആയി ലഭിച്ചതാണ്. എല്ലാം സത്യവും യാഥാർത്ഥ്യവുമാണ്. ഇവയിൽ ഒരോ രൂപം ഓരോ ഇമാമീങ്ങൾ പതിവാക്കി. അതുകൊണ്ട് ആ രൂപത്തിലുള്ള ഖിറാഅത്തിൽ ആ ഇമാം പ്രസിദ്ധമായി. ഈ രൂപം അവർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതോ, സ്വയം നിർമ്മിച്ചതോ, ഗവേഷണം നടത്തിയതോ അല്ല. നബി صلى الله عليه وسلم യിൽ നിന്ന് ലഭിച്ചത് മാത്രമാണ്.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരം പത്ത് അല്ലങ്കിൽ ഏഴ് ഖാരിഉകളുടെ ഇജ്മാഉള്ളത് അംഗീകരിക്കൽ ശറഇൽ വുജൂബാണ്. അതിന്നെതിരായി ഖിറാഅത്ത് ശാദ്ദും ഹറാമുമാണ്. മഹാനായ ഇമാം ഇബ്നു ഹജറുൽ ഹൈതമി رحمة الله عليه യുടെ ഫത്വ കാണുക:

قال الفقيه ابن حجر الهيتمي رحمه الله: إن ما وقع الاتفاق عليه يعلم منه أنه صلى الله عليه وسلم لم يقـــرأ بغـــيره ، ومدار القراءة إنما هو على الاتباع ، فمن قرأ بخلاف ما وقع الاجماع عليه يكون مبتدعا شيئا في كتاب الله تعـــالى ، وابتداع ما لم يرد في القرآن محرم شديد التحريم.

"ഖുർറാഅ് മുഴുവനും ഒരു വചനം ഒരേ സ്വരത്തിൽ മാത്രം ഓതി എന്നതിൽ നിന്ന് അറിയപ്പെടുന്നത് നബി صلى الله عليه وسلم അപ്രകാരമേ ഓതിയിട്ടുള്ളൂ എന്നാണ്. പൂർവികൻമാരെ പിൻപററി അവർ ഓതിയ പ്രകാരം മാത്രം ഓതുകയെന്നതാണ് ഖുർആൻ പാരായണത്തിൻെറ മാനദണ്ഡം. അപ്പോൾ ഇജ്മാഇന്നെതിരായി ഓതുന്നവൻ ഖുർആനിൽ പുതുതായി നിർമ്മാണം നടത്തിയ مبتدع ആയിത്തീരുന്നതാണ്. പുതിയ രൂപം ഖുർആനിൽ കെട്ടിച്ചമയ്ക്കുന്നത് കടുത്ത നിഷിദ്ധകാര്യമാണ്".

ഒരു വചനം ഖുർആനായി അംഗീകരിക്കാൻ മൂന്ന് നിബന്ധനകളുണ്ട്: ഒന്ന്: വിശ്വാസയോഗ്യമായ ബഹുമുഖ പരമ്പര (متـــواتر). രണ്ട്: ഉസ്മാനി മുസ്ഹഫിൻെറ എഴുത്തിന് യോജിച്ചിരിക്കുക. മൂന്ന്: അറബി വ്യാകരണത്തോട് യോജിക്കുക. എന്നിവയാണവ.

متواتر അഥവാ ബഹുമുഖ പരമ്പരയെന്നാൽ: നബി صلى الله عليه وسلم മുതൽ താഴെ അററം വരെയുള്ള റിപ്പോർട്ടർമാരിൽ ഒരോ കണ്ണിയിലും കുറെ ആളുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കുക എന്നതാണ്.

المـــد (മദ്ദ്)

ഫത്ഹിനു ശേഷം 'അലിഫും' ളൊമ്മിനു ശേഷം സുകൂനായ 'വാവും' കസ്റിനു ശേഷം സുകൂനായ 'യാളും' വരുമ്പോൾ ഈ അക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ട് ആ ഹർക്കത്തുകളുടെ ശബ്ദത്തെ ദീർഘിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് "മദ്ദ്" എന്നു പയുന്നത്.

ഇത് "അസ്ലിയ്യ്" (أَصْــلِيٌّ) "ഫർഇയ്യ്" (فَرْعِــيٌّ) എന്നിങ്ങനെ രണ്ട് വിധമുണ്ട്. മദ്ദുള്ള അക്ഷരത്തെ ഉച്ചാരണത്തിൽ കൊണ്ട്‌വരാൻ ആവശ്യമായ ദീർഘത്തിനാണ് 'അസ്ലിയ്യ്' എന്ന് പറയുക. ഒരു അലിഫിന്റെ ഖദ്റാണ് ഇതിന്റെ ദീർഘം. (രണ്ട് ഹർക്കത്തിന്റെ ഖദ്ർ) ഉദാ: ب എന്നതിന് അസ്ലിയായ മദ്ദ് കൊടുത്താൽ بَا എന്നായി അപ്പോൾ بَــبْ എന്നുച്ചരിക്കുന്ന സമയം തന്നെയാണ് بَا എന്നുച്ചരിക്കാനും എടുക്കേണ്ടത്.

"തർതീല്" ترتيل (സമാധാനം). "തദ്‌വീർ" تـــدوير (മിതം) "ഹദർ" حــــدر (വേഗത) ഈ മൂന്ന് വിധത്തിലും ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യാം. പക്ഷെ നിയമം മറികടക്കരുത്. അപ്പോൾ തർതീലായി ഓതുമ്പോൾ എല്ലാ അക്ഷരവും സമാധാനത്തിൽ ഉച്ചരിക്കപ്പെടുന്നതിനാൽ മദ്ദും അതനുരിച്ച് കൂടുന്നതും തദ്‌വീർ, ഹദർ എന്നിവയിൽ അതനുസരിച്ച് കുറയുന്നതുമാണ്.

അസ്ലിയായ 'മദ്ദ്' പദത്തിന്റെ നടുവിലായാലും ഒടുവിലായാലും വഖ്ഫിലായാലും ചേർത്തോതുമ്പോഴായാലും മേൽ പറഞ്ഞ ഖദ്റിനേക്കാൾ ഏററലും ചുരുക്കലും ഹറാമാണ്. മലയാള ഭാഷയിൽ താടി, മൂക്ക്, ദീനം തുടങ്ങിയ പദങ്ങൾ എടുത്തു നോക്കുക. ഇവ കൂടുതൽ നീട്ടുന്നത് വളരെ അഭംഗിയായിരിക്കില്ലേ? നീട്ടാതിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ താടി എന്നത് 'തടി' എന്നും മൂക്ക് എന്നത് 'മുക്ക്' എന്നും ദീനം എന്നത് 'ദിനം' എന്നുമായി! അർഥവും മാറി!.

ഉദാ:

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ صَلُّواْ عَلَيۡهِ وَسَلِّمُواْ تَسۡلِيمًا ﴿٥٦﴾

എന്നതിലെ وســلموا تســليما എന്ന പദം നോക്കുക ഇതിൽ 'സല്ലിമൂ' എന്നതിലെ മീമിനും 'തസ്ലീമാ' എന്നതിലെ ലാമിനും അതിലെത്തന്നെ അവസാനത്തെ 'മീമിനും' ഒരേ ദൈർഘ്യം മാത്രമേ പാടുള്ളൂ. അതുപോലെ:

وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٥٩﴾

وَٱلشَّمۡسِ وَضُحَىٰهَا ﴿١﴾ وَٱلۡقَمَرِ إِذَا تَلَىٰهَا ﴿٢﴾ وَٱلنَّهَارِ إِذَا جَلَّىٰهَا ﴿٣﴾

صُحُفِ إِبۡرَٰهِيمَ وَمُوسَىٰ ﴿١٩﴾

وَرَأَيۡتَ ٱلنَّاسَ يَدۡخُلُونَ فِي دِينِ ٱللَّهِ أَفۡوَاجٗا ﴿٢﴾ فَسَبِّحۡ بِحَمۡدِ رَبِّكَ وَٱسۡتَغۡفِرۡهُۚ إِنَّهُۥ كَانَ تَوَّابَۢا ﴿٣﴾

തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ വഖ്ഫ് ചെയ്യുമ്പോൾ ചിലർ കൂടുതൽ നീട്ടാറുണ്ട് അത് നിഷിദ്ധമാണ്.

المد الفرعي
ഫർഇയായ മദ്ദ്

വല്ല കാരണത്താലും 'അസ്്ലിയ്യി'നേക്കാൾ നീട്ടേണ്ടിവരുന്ന മദ്ദിനാണ് 'ഫർഇയ്യ്' എന്ന് പറയപ്പെടുന്നത്. ഈ കാരണങ്ങൾ "لفظي" ; "معنوي" എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു വിധമുണ്ട്.

മഹത്വം ദ്യോതിപ്പിക്കുക, ബലമായി നിഷേധിക്കുക നിന്ദ്യതയെ സൂചിപ്പിക്കുക മുതലായവയാണ് 'മഅ്നവിയ്യാ'യ കാരണങ്ങൾ. 'വല്ലാത്ത വേദന', 'കണ്ടിട്ടേയില്ല', 'മഹാമോശം' എന്നൊക്കെ പറയുമ്പോൾ കാര്യത്തിന്റെ ഗൗരവാവസ്ഥ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി കൂടുതൽ നീട്ടാറുണ്ടല്ലോ. ഇതുപോലെ لا رَيْبَ , لاشِيَةَ , لا إلهَ إلاَّ الله തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ ചില ഖാരിഉകൾ കൂടുതൽ നീട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

(الله) എന്നതിലെ ലാമുൽ ജലാലത്തിനെ രണ്ടക്ഷരത്തിന്റെ ഖദ്റ് നിട്ടുന്നത് മദ്ദ് تعظيم "ആദരവി" ന്റെ ഇനത്തിൽ പെട്ടതാണ്.

നിസ്കാരത്തിലെ പോക്കുവരവിന്റെ തക്ബീറുകൾ ഇങ്ങനെ ആവശ്യത്തിന് നീട്ടാവുന്നതാണ്.
അപ്പോൾ ലാമുൽ ജലാലത്തിന് ഖുർആൻ അല്ലാത്തതിൽ ഏഴ് അലിഫ് വരെ മദ്ദ് ചെയ്യൽ അനുവദനീയാമണ്. അതിലും കൂടുതൽ നീട്ടൽ ഹറാമുമാണ്. ഖുർആനിൽ ലാമുൽ ജലാലത്തിനെ രണ്ട് അലിഫിന്റെ ഖദ്റ് നിട്ടാവുന്നതാണ്.

المد الفرعي لسبب لفظي
ലഫ്ളിയായ കാരണങ്ങൾ മുഖേനെയുള്ള ഫർഇയായ മദ്ദ്.

മദ്ദക്ഷരത്തിന് ശേഷം ഹംസയോ സുകൂനോ ഉണ്ടാവുന്ന പക്ഷം അസ്്ലിയ്യിനെ ക്കാൾ കൂടുതൽ നീട്ടണം. ഹംസയുടെയും സുകൂനിന്റെയും ഉച്ചാരണം സുഖകരമാക്കാനാണണിത്.

ഫർഇയായ മദ്ദ് അഞ്ച് ഇനങ്ങളാണ്

مُتَّصِلْ ، مُنْفَصِلْ ، لاَزِمْ ، عَارِضْ ، لِينْ

എന്നിവയാണത്. ഓരോന്നും വിശദീകരിക്കാം. ആദ്യമായി:

المد المتصل

മദ്ദക്ഷരത്തിന് ശേഷം അതേ പദത്തിൽ തന്നെ ഹംസ് (همز) വന്നാലുണ്ടാകുന്ന മദ്ദിനാണ് 'മദ്ദ് മുത്തസിൽ' എന്നു പറയുന്നത്. അസ്്ലിയായ മദ്ദിനേക്കാൾ ഇതിനെ നീട്ടണമെന്നതിൽ ഖുർറാഉകൾ എല്ലാവരും യോജിച്ചതു കൊണ്ട് ഇതിന് മദ്ദ് വാജിബ് എന്നും പേരുണ്ട്. ഇത് ശറഇയായ വാജിബിൽ പെട്ടതാണ്. നമ്മുടെ ഖിറാഅത്തനുസരിച്ച് മൂന്നോ മൂന്നരയോ അലിഫിന്റെ ഖദ്ർ മദ്ദ് ചെയ്യാവുന്നതാണ്.

ഉദാ:

وَلَمَّا جَآءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِيٓءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا (سورة هود 77)

وَإِذْ أَنجَيْنَٰكُم مِّنْ ءَالِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوٓءَ ٱلْعَذَابِ ۖ (الأعراف 141)

وَهُوَ ٱلَّذِىٓ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً (الأنعام 99)

മുത്തസിലായ രണ്ട് മദ്ദ് അടുത്ത് വന്നാൽ അവയെ സമമാക്കൽ നിർബന്ധമാണ്. തൊട്ടുമുകളിലുള്ള ഉദാഹരണത്തിലെ من السماء ماء എന്നതിലുള്ള രണ്ടു മദ്ദുകൾ ഉദാഹരണം.

المد المنفصل

ഒരു പദത്തിൻെറ അവസാനത്തിൽ മദ്ദക്ഷരവും അടുത്ത പദത്തിൻെറ ആദ്യത്തിൽ ഹംസയും വന്നാൽ അതിന് മദ്ദ് മുൻഫസിൽ എന്നു പറയുന്നു. ഇവിടെയും മൂന്നോ മൂന്നരയോ അലിഫിൻെറ ഖദ്ർ മദ്ദ് ചെയ്യാവുന്നതാണ്. പക്ഷെ ഈ മദ്ദ് വാജിബല്ല. എന്നാൽ, രണ്ട് മുൻഫസിലായ മദ്ദ് അടുത്ത് വന്നാൽ അതിൽ ഒന്നിന് മദ്ദ് ചെയ്യുകയും മറേറതിന് ചെയ്യാതിരിക്കുകയും ചെയ്യാൻ പാടില്ല. ഖദ്റിൽ വ്യത്യാസപ്പെടുത്താനും പാടില്ല. ഉദാ:

وَٱلَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَآ أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ وَبِٱلْـَٔاخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾ (البقرة 4)

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا نُودِىَ لِلصَّلَوٰةِ (سورة الجمعة 9)

ഹാഉള്ളമീറിന് (هاء الضمير) ശേഷം ഹംസ വന്നാലും ഇതുപോലെ മുൻഫസിലായ മദ്ദിൻെറ വിധിയാണ്. ഉദാ

وَمِنْ أَهْلِ ٱلْكِتَـٰبِ مَنْ إِن تَأْمَنْهُ بِقِنطَارٍ يُؤَدِّهِۦٓ إِلَيْكَ (آل عمران 75)

مَن ذَا ٱلَّذِى يَشْفَعُ عِندَهُۥٓ إِلَّا بِإِذْنِهِۦ ۚ (البقرة 255)

المد اللازم

മദ്ദക്ഷരത്തിനോ, ലീനക്ഷരത്തിനോ (واو ، ياء) ശേഷം അതേ കലിമത്തിൽ 'വഖ്ഫിലും' 'വസ്‌ലിലും' സ്ഥിരമായോ ഇദ്ഗാമിനുവേണ്ടി ലാസിമായതോ ആയ സുകൂനുണ്ടായാൽ ആ മദ്ദിന് لازم എന്നു പറയുന്നു. എല്ലാ ഖാരിഉകളും മൂന്ന് അലിഫിന്റെ ഖദ്ർ മദ്ദ് ചെയ്തതു കൊണ്ടാണ് ഇതിന് مـد لازم എന്നു പേരു ലഭിച്ചത്. ഇതിനെ മൂന്ന് ഹർഫിന്റെ ഖദ്റാണ് നീട്ടേണ്ടത്. ഇത് ശറഇയായ വാജിബുമാണ്.

حمٓ ﴿١﴾ تَنزِيلُ ٱلْكِتَٰبِ مِنَ ٱللَّهِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْعَلِيمِ ﴿٢﴾

الٓمٓ ﴿١﴾ ذَٰلِكَ ٱلْكِتَٰبُ لَا رَيْبَ ۛ فِيهِ ۛ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٢﴾

ٱلْحَآقَّةُ ﴿١﴾ مَا ٱلْحَآقَّةُ ﴿٢﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا ٱلْحَآقَّةُ ﴿٣﴾

قُلْ ءَآلذَّكَرَيْنِ حَرَّمَ أَمِ ٱلْأُنثَيَيْنِ أَمَّا ٱشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ ٱلْأُنثَيَيْنِ ۖ الأنعام143

أَثُمَّ إِذَا مَا وَقَعَ ءَامَنتُم بِهِۦٓ ۚ ءَآلْـَٰٔنَ وَقَدْ كُنتُم بِهِۦ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥١﴾ يونس

قُلْ ءَآللَّهُ أَذِنَ لَكُمْ ۖ أَمْ عَلَى ٱللَّهِ تَفْتَرُونَ ﴿٥٩﴾ يونسف

ലാസിമായ രണ്ടോ അതിൽ അധികമോ മദ്ദ് അടുത്തു വന്നാൽ നീട്ടുന്നതിൽ സമമാക്കൽ വാജിബാണ്.

كٓهيعٓصٓ ﴿١﴾ ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُۥ زَكَرِيَّآ ﴿٢﴾

طسٓمٓ ﴿١﴾ تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱلْكِتَٰبِ ٱلْمُبِينِ

الٓمٓصٓ ﴿١﴾ كِتَٰبٌ أُنزِلَ إِلَيْكَ فَلَا يَكُن فِى صَدْرِكَ حَرَجٌ مِّنْهُ لِتُنذِرَ بِهِۦ وَذِكْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾

المد العارض

മദ്ദക്ഷരത്തിൻെറ ശേഷം വഖ്ഫ് ചെയ്യുമ്പോൾ സുകൂൻ പുതുതാകുന്നതിനാലുണ്ടാകുന്ന മദ്ദിന് عـارض എന്നു പറയുന്നു. ഇതിന് ലാസിമിൽ പറഞ്ഞ മൂന്ന് അലിഫിൻെറ ഖദ്ർ നീട്ടൽ നല്ലതാണ്. നിർബന്ധമില്ല.

وَأَنْ أَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ

ذَٰلِكَ ٱلْكِتَٰبُ لَا رَيْبَ ۛ فِيهِ ۛ

مَٰلِكِ يَوْمِ ٱلدِّينِ ﴿٤﴾ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴿٥﴾

المد اللين

ലീനിൻെറ അക്ഷരങ്ങളായ یـاء ، واو എന്നിവയിൽ ഒന്നിന് ശേഷം വഖ്ഫിൽ സുകൂൻ പുതുതാകുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്ന മദ്ദിനാണ് 'മദ്ദുല്ലീൻ" എന്നു പറയുന്നത്. ഇവിടെ രണ്ട് ഹർക്കത്തിൻെറ ഖദ്ർ നീട്ടലാണ് നല്ലത്. ഉദാ:

لِإِيلَٰفِ قُرَيْشٍ ﴿١﴾ إِۦلَٰفِهِمْ رِحْلَةَ ٱلشِّتَآءِ وَٱلصَّيْفِ ﴿٢﴾ فَلْيَعْبُدُوا۟ رَبَّ هَٰذَا ٱلْبَيْتِ ﴿٣﴾

ٱلَّذِىٓ أَطْعَمَهُم مِّن جُوعٍ وَءَامَنَهُم مِّنْ خَوْفٍۭ ﴿٤﴾

الوقف والابتداء
തുടക്കവും വിരാമവും

വഖ്ഫിനെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. ഖുർആനിന്റെ അർത്ഥം അറിയുന്നവർക്കല്ലാതെ വഖ്ഫും ഇബ്തിദാഉം "തുടക്കം" ശരിക്ക് അറിയുക സാധ്യമല്ല. കാരണം അർത്ഥത്തെ ആസ്പദമാക്കിയണ് രണ്ടും സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്.

വഖ്ഫ് ചെയ്യൽ അനുവദനീയമാകുന്ന എല്ലാ സ്ഥലത്ത് നിന്നും തുടങ്ങൽ അനുവദനീയമല്ല അർത്ഥം പൂർണമാകുന്ന സ്ഥലത്തു നിന്ന് മാത്രമേ തുടങ്ങാവൂ.

وَقَالَ ابن عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا : وَتُنْزَلُ السُّورَةُ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَنَتَعَلَّمُ حَرَامَهَا وَحَلَالَهَا وَأَمْرَهَا وَزَجْرَهَا وَمَا يَنْبَغِي أَنْ يُوقَفَ عِنْدَهُ مِنْهَا.

'നബി صلى الله عليه وسلم യ്ക്കു ഓരോ സൂറത്തും ഇറങ്ങുമ്പോഴും അതിൽ ഹറാമും ഹലാലും കൽപനയും നിരോധവും എവിടെ വഖ്ഫ് ചെയ്യേണമെന്നും ഞങ്ങൾ പഠിച്ചിരുന്നു'.

വഖ്ഫുകൾ പഠിക്കാത്തവർ ഖുർആൻ പഠിച്ചിട്ടില്ല എന്ന് ഇമാം അബൂ ഹാതിം പറയുന്നു.

ഓത്തിന് നാല് അവസ്ഥയുണ്ട്:
وصل ، وقف ، سكت ، قطع.
എന്നിവയാണത്:
പദാനുപദം ചേർത്ത് ഓതുന്നതിന് وَصْل എന്ന് പറയുന്നു.
ഓത്തിൽ തുടരും എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടു കൂടി ശ്വാസം അയക്കാൻ വേണ്ടി നിറുത്തുന്നതിന് وَقْف എന്നും.

ശ്വാസം അയക്കാതെ അൽപം അടങ്ങുന്നതിന്ന് سَكْت എന്ന് പറയുന്നു. ഖുർറാഅ് സക്ത്ത് ചെയ്ത സ്ഥലത്താല്ലാതെ സകത്ത് പാടില്ലന്നാണ് പ്രബലാഭിപ്രായം.

ഓത്തിൽ നിന്ന് വിരമിക്കുന്നതിന് قَطْع എന്നും പറയുന്നു.

ഇങ്ങനെ قَطْع ചെയ്താൽ പിന്നീട് തുടങ്ങുമ്പോൾ അഊദും ബിസ്മിയും ഓതൽ സുന്നത്താണ്.
അഊദിന് ഹദീസിൽ വന്ന വാക്ക്:

أَعُوذُ بِاللهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

എന്നാണ്.

ആയത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ മാത്രമേ ഖത്അ് ചെയ്യാവൂ. ചില പ്രത്യേക കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടല്ലാത ഖുർആനിൽ ഒരിടത്തും വഖ്ഫ് ചെയ്യലോ ചെയ്യാതിരിക്കലോ നിർബന്ധമില്ല.

വഖ്ഫിൻെറ ഇനങ്ങൾ:

പ്രധാനമായും രണ്ടു വിധ വഖ്ഫുകളുണ്ട്:

الوقف الاضطراري

ശ്വാസം മുട്ടുകയോ പിന്നീട് വായിക്കാനുള്ളത് അറിയാതെ വരികയോ മറേറാ ചെയ്യുമ്പോൾ നിർബന്ധിതനായി ചെയ്യുന്ന വഖ്ഫിന് "വഖ്ഫ് ഇള്തിറാരി' (اضطراري) എന്നു പറയുന്നു. ഇങ്ങനെ വഖ്ഫ് ചെയ്താൽ അർത്ഥം പൂർണമാവാത്ത സ്ഥലത്താണെങ്കിൽ പൂർണമാകുന്ന പദത്തിൽ നിന്ന് മടക്കി ഓതൽ നിർബന്ധമാണ്.

الوقف الاختياري

പ്രത്യേകം കാരണം കൂടാതെ അർത്ഥം പൂർത്തിയാകുന്ന വാചകത്തിന് ശേഷം ചെയ്യുന്ന വഖ്ഫിനാണ് ഇഖ്തിയാരി (اختياري) എന്നു പറയുന്നത്.

ഈ വഖ്ഫ് നാലു വിധമുണ്ട്:

الوقف التام

ശേഷമുള്ളതുമായി പദത്തിലും അർത്ഥത്തിലും ബന്ധമില്ലാത്ത പദത്തിൻെറ മേൽ വഖ്ഫ് ചെയ്യുന്നതിനാണ് താമ്മായ വഖ്ഫ് (സമ്പൂർണ്ണമായ വിരാമം) എന്ന് പറയുക. ഉദാ: ഫാതിഹിയിലെ.

مَٰلِكِ يَوۡمِ ٱلدِّينِ ﴿٤﴾

എന്നതിലേ 'ദീൻ' എന്ന പദത്തിൽ വഖ്ഫ് ചെയ്യുന്നതു പോലെ.

الوقف الكافي

ആശയത്തിൽ ശേഷമുള്ള പദവുമായി ബന്ധമുള്ള പദത്തിൽ വഖ്ഫ് ചെയ്യുന്നതിനാണ് (പൂർണ്ണമായ വിരാമം) ഉദാ: താഴെയുള്ള ആയത്തിലെ "ഖലീഫ" എന്ന പദത്തിൽ വഖ്ഫ് ചെയ്യുന്നതു പോലെ:

وَإِذۡ قَالَ رَبُّكَ لِلۡمَلَٰٓئِكَةِ إِنِّي جَاعِلٞ فِي ٱلۡأَرۡضِ خَلِيفَةٗۖ قَالُوٓاْ أَتَجۡعَلُ فِيهَا مَن يُفۡسِدُ فِيهَا

ഇത്തരം സ്ഥലങ്ങളിൽ വഖ്ഫ് ചെയ്യൽ അനുവദനീയമാണെങ്കിലും പുറകെയുള്ളതിൽ നിന്ന് തുടങ്ങുന്നതാണ് നല്ലത്. അതിനെ സൂചിപ്പിക്കാൻ മുകളിൽ صلى എന്ന് അടയാളപ്പെടുത്തിയതായി കാണാം. الوصل أولى (ചേർത്തിയോതലാണ് നല്ലത്) എന്നതിൻെറ ചുരുക്കപ്പേരാണിത്.

الوقف الحسن

വാക്യം പൂർണമായതോടെത്തന്നെ പിറകെയുള്ളതിന് മുമ്പുള്ളതുമായി لفظي ആയ ബന്ധം ഉള്ളിടത്ത് ചെയ്യുന്ന വഖ്ഫിനാണ് 'അനുവദനീയ വിരാമം' എന്നു പറയുന്നത്. ഉദാഹരണം: ഫാതിഹയിലെ

ٱهۡدِنَا ٱلصِّرَٰطَ ٱلۡمُسۡتَقِيمَ ﴿٦﴾ صِرَٰطَ ٱلَّذِينَ أَنۡعَمۡتَ عَلَيۡهِمۡ

എന്നതിലെ 'മുസ്തഖീം" എന്നിടത്ത് വഖ്ഫ് ചെയ്യുന്നതുപോലെ.

الوقف القبيح

അർത്ഥം പൂർണമാവാത്ത ഒരു പദത്തിൻെറ മേൽ വഖ്ഫ് ചെയ്യുന്നതിന് "അശുഭ വിരാമം" എന്നു പറുയുന്നു. ഉദാ: സൂറത്തുന്നിസാഇലെ:

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَقْرَبُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَأَنتُمْ سُكَـٰرَىٰ

എന്നതിൽ الصلوة എന്ന പദത്തിൽ വഖ്ഫ് ചെയ്യുന്നതുപോലെ.

ഇത്തരം പദങ്ങളുടെ മേൽ വഖ്ഫ് ചെയ്താൽ ഉദ്ദിഷ്ഠമല്ലാത്ത ഒരർഥം ഊഹിക്കപ്പെടാമെന്നതിനാൽ മനപ്പൂർവ്വം അത്തരം സ്ഥലങ്ങളിൽ വഖ്ഫ് ചെയ്യൽ ഹറാമണ്. അഥവാ ചെയ്താൽ മുമ്പിൽ നിന്ന് മടക്കിയോതൽ വാജിബുമാണ്. ഖുർആനിൽ ചിലസ്ഥലങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ മനപ്പൂർവ്വം വഖ്ഫ് ചെയ്താൽ മുർത്തദ്ദാവാൻ വരെ സാധ്യതയുണ്ട്. അല്ലാഹു കാത്തുരക്ഷിക്കട്ടെ. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണുക. സൂറത്തു ഗാഫിറിലെ താഴെയുള്ള ആയത്തിലെ

إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَّابٌ ﴿٢٨﴾

"യഹ്ദീ" എന്ന പദത്തിൻെറ മേൽ വഖ്ഫ് ചെയ്യുന്നതുപോലെ. അർത്ഥം വളരെ മോശമായി മാറും. 'അല്ലാഹു ഹിദായത്താക്കുന്നവനല്ല' എന്നാകും അർഥം
അതു പോലെ

فَٱعْلَمْ أَنَّهُۥ لَآ إِلَـٰهَ إِلَّا ٱللَّهُ

എന്നതിലെ 'ലാ ഇലാഹ്" എന്നിതൻെറ മേൽ വഖ്ഫ് ചെയ്യുന്നതും ഇതുപോലെയാണ്.

علامات الوقف

വഖ്ഫിൻെറ അടയാളങ്ങൾ

ഉദാഹരണം	ഉദ്ദേശം	പൂർണരൂപം	അടയാളം
إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ ٱلَّذِينَ يَسْمَعُونَ ۘ وَٱلْمَوْتَىٰ يَبْعَثُهُمُ ٱللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ	വഖ്ഫ് ചെയ്യൽ നിർബന്ധമെന്നാണ് സാരമെങ്കിലും ശറഇയായ വാജിബ് എന്നുദ്ദേശ്യമില്ല. മുഅക്കദായ സുന്നത്താണ്.	اللازم	م
مَّا فَرَّطْنَا فِى ٱلْكِتَٰبِ مِن شَىْءٍ ۚ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ	വഖ്ഫ് ചെയ്യുകയും ചെയ്യാതിരിക്കുകയും ചെയ്യാം.	الوقف الجائز	ج
لَهُمْ فِى ٱلدُّنْيَا خِزْىٌ ۖ وَلَهُمْ فِى ٱلْءَاخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ	വഖ്ഫ് ചെയ്യുകയും ചെയ്യാതിരിക്കുകയും ചെയ്യാം എന്നാലും ചേർത്തി ഓതലാണ് നല്ലത്.	الوصل أولى	صلى
فَقَدْ جَآءَكُم بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ ۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٩﴾	രണ്ടും അനുവദനീയമാണ് എന്നാൽ വഖ്ഫ് ചെയ്യലാണ് ഉത്തമം.	الوقف أولى	قلى
ذَٰلِكَ ٱلْكِتَٰبُ لَا رَيْبَ ۛ فِيهِ ۛ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ	രണ്ടിലൊരു സ്ഥലത്ത് വഖ്ഫ് ചെയ്യാം. രണ്ട് സ്ഥലത്തുംകൂടി വഖ്ഫ് ചെയ്യാൻ പാടില്ല	المعانقة	∴ ∴

الهـــاء
ഹാഅ് എന്ന അക്ഷരം

ഹാഅ് (الهاء) മൂന്ന് വിധമുണ്ട്. ഒന്ന്: هـــاء الـــضمير (അത്, അവൻ, എന്നൊക്കെ അർത്ഥം കുറിക്കുന്ന അക്ഷരമാണിത്) ഇതിൻെറ മുമ്പും പിമ്പും ഹർക്കത്താണെങ്കിൽ ചേർത്തോതുമ്പോൾ അതിന് അസ്‌ലിയായ മദ്ദുണ്ടാകും. ഉദാഹരണം

فَلَمَّآ أَضَآءَتۡ مَا حَوۡلَهُۥ ذَهَبَ ٱللَّهُ بِنُورِهِمۡ

وَأَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَخۡرَجَ بِهِۦ مِنَ ٱلثَّمَرَٰتِ رِزۡقًا لَّكُمۡ

ഇങ്ങനെ നീട്ടേണ്ടുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ തജ്‌വീദിൻെറ നിയമങ്ങളനുസരിച്ച് എഴുതപ്പെട്ട മുസ്ഹഫുകളിൽ ളൊമ്മ് കൊണ്ട് നീട്ടേണ്ടുന്ന സ്ഥലത്ത് ഒരു ചെറിയ വാവും കസ്റു കൊണ്ട് നീട്ടേണ്ടുന്ന ഹാഉകൾക്കു ശേഷം ഒരു ചെറിയ യാഉം അടയാളമായി കൊടുത്തിട്ടുണ്ടാകും മുകളിലുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളിൽ അവ രണ്ടും കാണാം.

ഇനി ശേഷമുള്ള അക്ഷരം ഹംസയാണെങ്കിൽ മദ്ദ് മുൻഫസിലായതീരുന്നതാണ്. അപ്പോൾ മൂന്ന് മുതൽ മൂന്നര വരെ അക്ഷരത്തിൻെറ ഖദ്റ് നീട്ടാവുന്നതാണ്. ഉദാ:

قَالَ وَمَن كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُۥ قَلِيلًا ثُمَّ أَضۡطَرُّهُۥٓ إِلَىٰ عَذَابِ ٱلنَّارِۖ

وَإِذۡ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوۡمِهِۦٓ إِنَّ ٱللَّهَ يَأۡمُرُكُمۡ أَن تَذۡبَحُواْ بَقَرَةً

ഇനി ഈ ഹാഇൻെറ മുമ്പോ ശേഷമോ സുകൂനാണെങ്കിൽ നീട്ടാൻ പാടുള്ളതല്ല. അത്തരം സ്ഥലങ്ങളിൽ ഈ ചെറിയ വാവോ യാഓോ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതുമല്ല. ഉദാ:

فَمَنِ ٱضۡطُرَّ غَيۡرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَآ إِثۡمَ عَلَيۡهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

فَمَن شَهِدَ مِنكُمُ ٱلشَّهۡرَ فَلۡيَصُمۡهُۖ وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوۡ عَلَىٰ سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنۡ أَيَّامٍ أُخَرَۗ

ഈ പറയപ്പെട്ട എല്ലാതരം ഹാഉകളിലും വഖ്ഫ് ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ മദ്ദ് ചെയ്യാതെ സുകൂൻ കൊണ്ട് വഖ്ഫ് ചെയ്യുകയാണു വേണ്ടത്.